

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 30

แผลของยอดระบมขึ้นเล็กน้อย ซไมพรซึ่งเป็นคนขาระล้างใส่ยา และพันผ้าให้ใหม่ ต้องนึ่งหน้าด้วยความหวาดเสียว

เขาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เรียบร้อยแล้ว เนื้อตัวสะอาดสะอาดอันเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน

เซษฐ์เดินเข้ามาบอกว่า “ฉันสั่งให้คนไปตามหมอกับตำรวจแล้ว ตอนนี้นายจะพักผ่อนก่อนก็ได้”

“ผมอยากจะขอคนตามไปเผ้าที่เชิงเขา” เขาพูด “พวกมันอาจจะกลับมา หากว่ามันได้ศพไป เราจะไม่มีหลักฐาน”

เซษฐ์พยักหน้า “ก็ได้ ฉันจะไปจัดกำลังคน”

“ผมจะไปด้วย”

หนุ่มใหญ่หันกลับมา สีหน้าเครียดขริมยังไม่คลายความชิงชังพูดเสียงห้วน “ตามใจ”

ซไมพรดึงแขนชายหนุ่มไว้ “เธอควรพักผ่อนก่อนนะยอด”

“ผมไม่เป็นไร”

“อย่างน้อยก็ทานอะไรสักหน่อย จะได้มีแรง” เธอขยับลุกขึ้น “รออยู่ตรงนี้นะ เดี่ยวฉันจะยกมาให้”

อีกครู่ใหญ่รถปิกอัพที่มีคนงานชายพร้อมอาวุธสี่คนก็แล่นมาถึงบริเวณบ้านที่ปลายไร่ตรงเชิงเขา ชายหนุ่มนั่งคุยกับคนขับอยู่ในที่นั่งตอนหน้า พาดบินกระบอกยาวไว้กับท่อนแขน

ทั่วบริเวณนั้นว่างเปล่า รถปิกอัพของไร่ถูกจอดทิ้งไว้ตั้งแต่วันวาน ไม่มีอะไรอื่นนอกจากรอยล้อรถสับสนทั้งอยู่บนพื้นดิน

ชายทั้งสี่กระโดดลงจากรถ ก้าวเดินพลางเหลียวมองรอบตัวอย่างระมัดระวัง ยอดเข้าไปตรวจดูในบ้าน มันว่างเปล่าอยู่เหมือนเดิม

เขาส่งคนงานสองคนให้รออยู่กับที่

“อีกประเดี๋ยวตำรวจจะมา แต่ถ้าไม่ใช่ตำรวจ ให้ยิงปืนขึ้นฟ้าแล้วหาที่ซ่อน ฉันจะรีบกลับมา”

เขาย้ำก่อนที่จะพยักหน้ากับอีกคนที่เหลือพากันเดินขึ้นเขา

ปืนปายบุกบั้นขึ้นไปอย่างรวดเร็ว อีกครู่หนึ่งต่อมาเขาก็ได้กลิ่นผิดปกติจนต้องนึ่งหน้า มองไกลออกไปเห็นควันไฟจางๆ ลอยอยู่ลิบๆ

เขาวิ่งนำออกไปยังที่หมาย อะไรบางอย่างถูกกึ่งไม้ซึ่งกำลังมอดกองสุ่ม เขาคว้าเชื้อไฟทั้งหลายโยนออกไปยังที่ซึ่งเห็นว่าปลอดภัย ร่างมนุษย์ร่างหนึ่งถูกเผาจนหงิกงอเกรียมไหม้เป็นแห่งๆ แม้ไม่ใช่ทั้งหมด แต่ก็ไม่เหลือเค้าให้เห็นว่าเป็นใคร

“...” คนงานที่ตามมาสบถทั้งที่รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ตาจ้องอยู่ที่ซากศพ “มันเผาเรียบหมดแล้ว”

“ยังมีอีกศพหนึ่ง พวกมันคงจะยังหาไม่พบ” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงต่ำๆ ดุดัน “มันตกลงไปในพุ่มไม้ข้างล่าง ฉันรู้ว่าที่ไหนแต่เราควรจะรอตำรวจ”

ศพที่ตำรวจนำขึ้นมาจากหุบเหวตื้นๆ ซึ่งรกด้วยพันธุ์ไม้ เป็นคนที่ตายเพราะลูกกระสุน ยอดยิงด้วยปืนที่เขาแย่งได้จากพวกฟองของมันซึ่งถูกพิชิตด้วยคมขวาน

ชายหนุ่มถูกซักถามสอบปากคำอย่างละเอียด ตำรวจสอบถามอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และเขาก็ตอบและเล่าเท่าที่จะทำได้แม้จะรู้สึกอึดโรยเต็มที

“เรายังไม่รู้ยูนั่นเองว่าพวกมันเป็นใคร และทำไม”

ตำรวจยังไม่ยอมย้ายศพของคนร้ายออกไปจากไร่ เขาขอให้คนงานทุกคนมาดู แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าเป็นใคร

“แล้วคุณสายชลล่ะ”

สารวัตรหันมาถามเซษฐ์ผู้ซึ่งตอบว่า

“เขากำลังไม่สบาย หมอให้ยานอนหลับ”

“งั้นก็แล้วไป แต่ถึงอย่างไรเราก็ต้องสอบสวนเธอและต้องขอให้เธอดูศพด้วย”

เซษฐ์ได้แต่หนึ่งทั้งที่รู้สึกไม่พอใจ

“พຽ່ງนี้กรุณาพาเธอไปให้การที่สถานีตำรวจด้วยนะครับ”

“แต่ว่าเธอกำลังไม่สบายอยู่นะสารวัตร พຽ່ງนี้จะไปให้การได้อย่างไร”

“เราไม่อาจรอจนเธอหายนะครับ” นายตำรวจพูดอย่างใจเย็น “อย่าลืมนะว่าคนร้ายยังลอบนวลอยู่ ถ้าเราไม่รีบสืบสาวหาตัว คนของคุณก็ยังคงอยู่ในอันตราย มันอาจจะลงมือเมื่อไรอีกก็ได้ และก็คงจะไม่ใจเย็นนักด้วย”

เชษฐภรรยาที่แตกเสียดังนั้นในลำคอ อยากจะปฏิเสธหนักว่าชายร่างสูง ที่นั่งอยู่ไม่ไกลออกไปไม่ใช่คนของเขา แต่ว่าเรื่องราวของครอบครัว ไม่ใช่เรื่องที่คนอื่นควรจะเข้าร่วมรับรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันเกี่ยวพัน ในลักษณะชั่วสาวโดยที่ฝ่ายชายเป็นเพียงคนจร ไม่มีหัวนอนปลายเท้าที่ เข้ามาทำงานอยู่ในไร่เมื่อหลายเดือนก่อนเท่านั้น

“ผมคิดว่าพวกมันไม่ได้มุ่งหมายที่ตัวสายชล เธอเป็นเด็กดี ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับใคร และถึงอย่างไรผมก็ดูแลเธอได้”

“ผมเพียงแต่ทำตามหน้าที่เท่านั้น” สารวัตรพูดก่อนจะหันไป ทางยอด “อีกอย่างหนึ่ง ผมอยากรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้น”

เชษฐภรรยาติดตาม สีหน้ากระด้าง น้ำเสียงเย็นชา

“ทำไมคุณไม่ถามดูเอง ผมเองก็แทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย”

“แต่เขาเป็นคนที่ของคุณ”

“ผมไม่เคยได้ซักประวัติกันนักหรอก เมื่อผมรับเขาเข้ามาอยู่ด้วย ผมได้แต่เพียงบัตรเก่าๆ ใบหนึ่ง ต่อจากนั้นทุกอย่างก็เรียบร้อยดี เขาขยัน ทำงานเก่ง ฉลาด สอนง่าย แต่ไม่ค่อยพูด แล้วก็ซื่อสัตย์ ไว้ใจได้ เพราะอย่างนั้นผมจึงไว้ใจให้เขาอยู่เป็นหูเป็นตาแทน ขณะที่ ผมพาคนงานออกไปทำงานในไร่หรือว่าไปธุระที่ไหนๆ ที่นี้มีคนแก่ เด็ก และผู้หญิง แต่ตอนนี้คุณตาตายจากไปแล้ว”

“ผมรู้แล้วเรื่องนั้น... ขอแสดงความเสียใจด้วย”

“ผมจะไปหยิบบัตรนั้นมาให้ แล้วสารวัตรสอบถามกันเองก็แล้ว กัน” เขาพูดหัวง

“ครับ... และคุณคงไม่ว่าหากผมจะบอกว่าคุณเองก็อยู่ในข่ายต้อง สงสัย ผมจะต้องสอบสวนคุณด้วยเช่นกัน”

ดวงตาของเชษฐภรรยาแววขึ้นด้วยโทสะ แต่ก็ระงับไว้ได้

“ได้ซิ สารวัตร คุณสอบผมได้ทุกเมื่อ”

“ผมจะพานายยอดไป เขาจะอยู่ภายใต้การอารักขาของพวกเรา” เป็นคำบอกกล่าว แล้วตำรวจก็พากันกลับไปพร้อมกับศพคนร้ายและ ด้วยยอด.....

ชไมพรเพิ่งจะเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับหม้อเล็กใส่ข้าวต้มร้อนๆ หอมกรุ่น พอลองลงสายชลก็ลืมตา และประโยคแรกที่ถามก็คือ

“ยอดล่ะคะ พี่ไม”

ชไมพรยิ้มให้ “ตื่นแล้วหรือ ทานข้าวต้มไก่ไหม ใส่เห็ดเยอะๆ อย่างที่ชลชอบไงจ๊ะ”

สายชลยันกายลุกขึ้นนั่ง สีหน้าแม่จะอิดโรย ทั้งร่องรอยขีดข่วน ไว้ให้เห็น แต่ก็แจ่มใส “แล้วยอดล่ะคะ” เธอถามซ้ำ “เขาอยู่ที่ ไหน เป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาสบายดีจ่ะ มีบาดแผลถึงกับต้องเย็บ แต่ว่าทั้งกินยาทั้ง ฉีดยาเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้เขาอยู่ในเมือง ตำรวจพาไป”

“ตำรวจพาไป... เอ๊ะ ทำไมล่ะคะ”

ชไมพรตอบว่า

“ก็เรายังไม่รู้ตัวคนร้าย พวกมันยังอยู่ ช้ายังไปทำลายหลักฐาน ได้ยินพูดกันว่าพวกมันพยายามที่จะเอาศพกลับไป แต่เมื่อไม่สำเร็จก็ เลยเผาเสีย”

“หรือคะ”

“จ๊ะ แต่ว่ายังเหลืออยู่อีกศพหนึ่ง เป็นคนที่ถูกยอดยิงตกลงไป ในหุบเขา พวกมันก็เลยหาไม่เจอ สภาพศพยังเรียบร้อย แต่ว่า ไม่มีใครรู้ว่าเป็นใคร ตำรวจพูดว่าตัวคนบงการยังอยู่ และถ้ามันตั้งใจ จะฆ่ายอด เขาก็ยังอยู่ในอันตราย”

“ตายจริง” สายชลมีท่าทีกระวนกระวาย “แล้วนี่เราจะทำยังไง กันต่อไปดี”

ประกายตาอ่อนโยนของชไมพรกลับหม่นหมอง

“เป็นห่วงเขามากหรือจ๊ะ”

“ค่ะ” เธอมองพี่สาวอย่างขอความเห็นใจ

ชไมพรหลบตา “พี่ก็อยากจะช่วย แต่ไม่รู้จะทำยังไง”

สายชลลุกขึ้น มีเสื้อผ้าของเธอบรรจุอยู่ในกระเป๋าเดินทางทั้งค้าง อยู่ที่นั่นอีกหนึ่งใบ มันถูกวางแอบอยู่ที่มุมหนึ่งในห้อง เธอซวดเซเล็กน้อย แต่ก็พาตัวเองไปพลิกกระเป๋าให้นอนลง จับให้เปิดขึ้น

“นั่นชลจะทำอะไร”

“เปลี่ยนเสื้อผ้าค่ะ” เธอตอบ เสื้อที่สวมอยู่นั้นเป็นชุดใส่นอนซึ่ง ชไมพรผลัดเปลี่ยนให้ “หนูจะเข้าเมือง”

ชไมพรเดินมานั่งคุกเข่าลงข้างๆ จับมือเธอไว้

“จะไปได้อย่างไร ยังไม่สบายอยู่แท้ๆ”

“หนูจะต้องทำอะไรบ้างซีคะ จะนั่งๆ นอนๆ อยู่เฉยๆ ได้ยังไง หนูจะขอไปดูศพคนร้าย”

“พรุ่งนี้ค่อยไปก็ได้ นี่บ่ายแล้ว กว่าจะไปกว่าจะมาจะค่ำมืด
กลางทางอันตรายออก แล้วใครมันจะดักอยู่ตรงไหนหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“แต่หนูเป็นห่วงยอด”

ชไมพรอยากจะบอกสายชลว่าเธอเองก็เป็นห่วงเขามากเช่นกัน

“มาทานข้าวต้มก่อนเถอะ จะได้มีแรง แล้วค่อยๆ คิดกันว่า
ควรจะทำยังไงต่อไป”

พี่สาวลุกไปตักข้าวต้มให้ สายชลตั้งเสื่อกางเกงออกมาชุดหนึ่ง
วางไว้ก่อนจะเดินตามมานั่งลง

ชไมพรเลื่อนขามข้าวต้มมาให้

ข้าวต้มไก่อลิ้นหอมควั่นร้อนล่อยกรุ่น แต่เธอจะสนใจก็หาไม่

“พวกมันเป็นใครกันนะ ทำไมถึงอยากจะทำยอด แล้วทำไมถึงได้ตาม
ไปที่บ้านปลายไร่ในเวลาพอเหมาะพอดี มันรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่นั่น”

“ไม่มีคำตอบ สายชลมองหน้าชไมพรผู้ซึ่งได้แต่สั่นหน้า

“พี่ไม่รู้ไหม ที่แรกหนูคิดว่าเป็นพี่เชษฐ”

“พี่เชษฐไม่มีวันจะทำอย่างนั้น ถ้าเขาจะฆ่าก็คงระเบิดกระสุน
ตั้งแต่แรกแล้ว ในตอนนั้นเขากำลังโกรธสุดขีด แต่เขาก็ยังไว้ได้
แล้วเรื่องอะไรจะตามไปที่หลัง”

สายชลเงิบ เธอเองก็ไม่อยากจะเป็นเชษฐ แต่ว่าหลังจาก
ที่เชษฐทำกับเธอเช่นนั้น เธอก็สูญเสียความเชื่อมั่นที่เคยมี เขาอาจจะ
ทำอะไรที่ไม่มีใครคาดถึงอีกก็ได้

เขาเกลียดยอดจนอาจจะฆ่าได้ และถ้าเธอตาย ก็เท่ากับ
หมดปัญหาในเรื่องกรรมสิทธิ์ของที่ดินสามพันไร่ของไร่สายสวาท

เขาทำได้แม้แต่พยายามปลุกปล้ำเธอ ทั้งๆ ที่เธอเป็นเสมือน
น้องสาวแท้ๆ เพื่อเก็บเธอไว้เป็นของเขา... เธอและไร่สายสวาท...

ในวันนั้นซึ่งเขาระเบิดอารมณ์โกรธเกรี้ยวคลั่งแค้นออกมา
สายชลคิดว่าเธอจะต้องตายอยู่ในอ้อมอกของยอดแน่แล้ว แต่เขาก็
กลับปล่อยอย่างง่าย ๆ อาจเป็นได้ที่เขาจะหวนกลับไปฆ่าในที่หลัง
เมื่อปลอดภัยจากสายตาผู้คน

ถึงอย่างไรก็ยังมีความผูกพันเหลืออยู่ในระหว่างเธอกับเชษฐ
เขาอุ้มเธอกลับบ้านที่ปลอดภัย เธอสลัดความระแวงทิ้ง คิดต่อไป
ว่าคนร้ายน่าจะเป็นใคร

“นอกจากพวกเรา ไม่มีใครอื่นรู้ว่าหนูกับยอดอยู่ที่นั่นนี่คะ พี่ไม”

“นั่นสิ หรือว่าพวกมันจะถามจากคนงาน แต่...พวกคนงาน
ไม่รู้ที่ว่าชลจะไปอยู่ที่นั่น และทุกคนได้ดูศพคนร้ายแล้ว แต่ไม่มีใคร
จำได้ว่าเคยเห็นมาก่อนเลย”

“พี่ไมบอกใครไปบ้างคะ”

“ไม่มีใคร นอกจากพี่เชษฐกับอัญชลี”

“ตอนนี้พี่อัญชลีอยู่ที่ไหนคะ”

“ไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อวาน พี่บอกชลแล้วว่าเขาทะเลาะกับพี่เชษฐ
แล้วตกลงว่าจะไปโดยทิ้งออดไว้แลกกับเงินสองล้าน”

สายชลนั่งคิด “ในเมื่อเขาจากไร่ไปแล้วก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะ
คิดร้ายกับหนู... แต่...เอ๊ะ... หนูจำได้ว่าพี่ไมบอกว่า ปลัดเทวัญมาที่นี่
แล้วได้คุยกับพี่อัญชลีด้วย”

“ใช่ พี่ยังเห็นอัญชลีซีไปทางปลายไร่ด้านนั้นด้วย... แต่จะมี
ความหมายอะไร ปลัดเทวัญไม่มีเหตุผลที่จะคิดร้ายกับชลและยอด”

สายชลอับจนปัญญาที่จะคิดต่อ

“ชลทานข้าวเถอะ อย่าเพิ่งคิดมากเลย ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย”
ชไมพรปลอบโยน

พอสายชลทานข้าวต้มเสร็จ ชไมพรก็ยกถ้วยขามออกจากห้อง
โดยกำชับให้เธอนอนพักผ่อน สายชลนอนลงแต่ว่ายังไม่วายคิดกังวล
ถึงยอด

ใครกันอยากจะฆ่าเขา

เชอุนึกถึงสุทธทัย ยอดพูดเมื่ออยู่ด้วยกันที่ปลายไร่ว่า

“...ผมกับเขามีเรื่องที่จะต้องสะสาง... เรื่องร้ายแรงมาก...”

สมกับศักดิ์... สุทธทัยกับสิทธิศักดิ์...

หรือจะเป็นสองคนนี้..!

สายชลนึกถึงสิทธิศักดิ์ ชายร่างสูงใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยรอยสัก
ท่าทางสุภาพ แต่ว่าดวงตาคมวาววาม ระแวงระไวราวกับพญาเหยี่ยว
เขาเคยเป็นนักเลงมาก่อน แม้บัดนี้จะกลายเป็นคนมีอิทธิพล ร่ำรวย
มีคนถือมากมาย แต่ว่าคุณลายเขายังไม่คลายความอึดอัดในจิตใจ

แต่สุทธทัยเล่า... เธอสะสวยอ่อนหวานและร่ำรวย จะเป็นไปได้
อย่างไรกัน.....

แต่ลืมแล้วหรือ... สายชลเพิ่งจะนึกได้ เธอเพิ่งจะไปพบสุทธทัย
ไปบอกให้ฝ่ายนั้นรู้ว่ายอดอยู่ที่ไหน ตอนนั้นสายชลมีเจตนาเพียงเพื่อ

กันไม่ให้สุขฤทัยเข้ามาใกล้ไร่สายสวาทเพื่อไม่ให้ยอดไขว้เขวเท่านั้นเอง
ไม่รู้เลยว่าเขามีเรื่องราวในเบื้องหลังกันอย่างไร ไม่รู้ว่ามันจะชักพา
เภทภัยมาถึงตัวยอด

ยอดอยู่ที่ไร่สายสวาทมานานหลายเดือน ไม่เคยมีเค้าว่าจะเกิด
เรื่องใด พวกงานทุกคนแม้แต่คนที่เกเรที่สุดก็ยังยอมรับนับถือในตัวเขา
แต่พอหลังจากที่สุขฤทัยรู้ ก็มีคนพยายามจะมาฆ่าเขา

เขาเคยมีเรื่องอะไรกันมาหนักหนาพอจะคิดฆ่ากันหรือไม่
เธอนึกไม่ไหวตัวเองที่ไม่รู้จักซักถามความจริงจากยอด จึงได้แต่คิดและ
คาดเดาเอาเองเช่นนี้ แล้วปลัดเทวีญเล่า เธอหนักถึงงานเลี้ยง
ที่บ้านพ่อเลี้ยงอาคม เธอเห็นปลัดเทวีญคุยกับสิทธิศักดิ์ และอีก
ครั้งหนึ่งปลัดเทวีญอยู่กับสุขฤทัยที่ในห้องข้างหลัง ครั้นเห็นเธอและ
มนตรี ทั้งสองก็มีท่าทีคล้ายกับจะช้อนพิรุขบางอย่าง
คนทั้งสามนี้สนิทสนมกัน

สายชลหลุดลุกขึ้นแต่งตัวอย่างเร่งรีบเดินลงมาข้างล่าง พบเชษฐ
ซึ่งมองอย่างแปลกใจ ส่งเสียงเรียกเดินเข้ามาถาม

“สายชล นี่คิดจะไปไหน”

สายชลหลบตา สีหน้าเจื่อน

“หนูจะเข้าเมืองค่ะ”

“จะเข้าไปทำไม นี่จะเย็นค่ำแล้ว”

“หนูเป็นห่วงยอด” เธอตอบทั้งที่ก้มหน้า หวันเกรงอยู่ว่า
เขาจะต้องโกรธเมื่อได้ยินชื่อนั้น

พี่ชายกระแทกเสียงดุดัน “ดูสภาพตัวเองก่อนเถอะแล้วค่อย
นึกเป็นห่วงคนอื่น เท่าที่มันทำให้เธอเดือดร้อนจนแทบจะต้องตายนี้
ยังไม่มากพออีกหรือ”

เธอรู้ว่าเปล่าประโยชน์ที่จะอธิบาย จึงได้แต่ยื่นก้มหน้าฟังเชษฐ
พูดต่อไป

“มันเป็นคนไม่มีหัวนอนปลายเท้า เป็นพวกโจรผู้ร้ายมาจาก
ที่ไหนไม่มีใครรู้ ตอนนี้มีเรื่องเดือดร้อนถึงเพียงนี้ พี่ได้แต่นึกเสียใจ
ที่รับมันไว้ในครั้งแรก ปล่อยมันไปเถอะ อย่าไปเกี่ยวข้งกับมันอีกเลย”

“หนูทำอย่างนั้นไม่ได้” เธอพูดเสียงแผ่ว มองเขาด้วยแววตา
วิงวอน “หนูรักเขา”

“เธอรู้หรือเปล่าว่าอะไรคือความรัก” ฝ่ายนั้นกลับถามเสียงขึ้น
“เธอคิดว่าเธอรักมันเหมือนอย่างที่เคยคิดว่ารักนายมนตรี ความจริง
เธอเพียงแต่หลงมัน... ที่มันรูปหล่อ เก่งเป็นฮีโร่ พี่รู้ว่าเธอเป็นคน
ช่างคิดเพื่อฝัน อ่อนไหวหลงไหลอะไรง่าย ๆ แต่เธอจะต้องรู้จักแยก
ความฝันและความจริง อย่าได้เอามาปะปนกัน”

“แต่ว่าบางทีความจริงก็ขมขื่นเกินไป” เธอพร่างพรุคำพูดด้วย
ประกายตาที่ร้าวราน “คนบางคนอาจจะถึงตายเพราะทนความจริง
ไม่ได้ เพราะอย่างนั้นอะไรจะร้ายไปกว่ากันล่ะคะ”

เชษฐฮึดไป ความจริงที่ขมขื่น คงหมายถึงพี่ชายที่ทรยศต่อ
ความรักและความไว้วางใจกระมัง

สายชลขยับจะเดินต่อ เขากลับยัดแขนไว้

“จะไปจริง ๆ หรือ”

ถามเสียงขริม สายชลมีอาการแข็งขึ้น ไม่ยอมแม้แต่จะหันมามอง
“ปล่อยหนูเถอะค่ะ พี่เชษฐ หนูต้องไป แล้วก็ไปเดี๋ยวนี้ด้วย”
เขาถอนใจก่อนจะปล่อยมือ

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะไปด้วย”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” เธอปฏิเสธทันที

“นี่จะคำอยู่แล้วนะ รู้หรือเปล่าว่ามันไม่ปลอดภัย พวกมันอาจจะ
จับตาคุณเธอ”

“หนูอยากไปคนเดียว”

ดวงตาของเขาหม่นมัวลง “ไม่ไว้ใจพี่ใช่ไหม พี่เป็นห่วงเธอนะ”

สายชลไม่ตอบ เดินจากไปโดยไม่ยอมมองเขาด้วยซ้ำ เชษฐ
ได้แต่ยืนมองอย่างหมองหม่นใจ อีกครู่หนึ่งสายชลก็ถอยปีกอ้อ
ออกมาจากที่จอดแล้วพามันแล่นจากไป

เชษฐเดินเข้าไปตามชไมพร

“สายชลขยับรถออกไปแล้ว”

“ตายจริง ยังเป็นไข้อยู่เลย”

“พี่จะตามไปคุณนะ ไม่อยู่คนเดียวได้ไหม”

“คงจะได้กระมัง” เธอออกจะลังเล แต่แล้วก็พยักหน้า “ได้นำ
...พี่เชษฐไปเถอะค่ะ ชลเพิ่งจะมีเรื่อง ไม่หวังว่าจะมีอันตราย”

เชษฐหันกลับ แล้วอีกครู่หนึ่งก็ขยับรถตามสายชลไป.....